

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 16. aprīlī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Iepriekšējā lēmuma spēkā stāšanās datuma noteikšana — Juridiskā pamata noteikšana — Pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā piemērojamās tiesību normas — Pārejas noteikumi — Atvasināts juridiskais pamats — Apspriešanās ar Parlamentu

Lieta C-540/13

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2013. gada 15. oktobrī cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *F. Drexler* un *A. Caiola*, kā arī *M. Pencheva*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *K. Plešniak* un *A. F. Jensen*, pārstāvji,

atbildētāja.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Saffjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 5. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 22. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Parlaments lūdz atcelt Padomes 2013. gada 22. jūlija Lēmumu 2013/392/ES, ar ko nosaka dienu, kad stājas spēkā Lēmums 2008/633/TI par izraudzīto dalībvalstu iestāžu un Eiropola piekļuvi Vīzu informācijas sistēmai (VIS) konsultāciju nolūkos, lai novērstu, atklātu un izmeklētu teroristu nodarījumus un citus smagus noziedzīgus nodarījumus (OV L 198, 45. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmuma 2008/633/TI par izraudzīto dalībvalstu iestāžu un Eiropola piekļuvi Vīzu informācijas sistēmai (VIS) konsultāciju nolūkos, lai novērstu, atklātu un izmeklētu teroristu nodarījumus un citus smagus noziedzīgus nodarījumus (OV L 218, 129. lpp.), 18. panta 2. punktā ir noteikts:

“Šis lēmums stājas spēkā dienā, ko nosaka Padome pēc tam, kad Komisija ir paziņojusi Padomei, ka [Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 9. jūlija] Regula (EK) Nr. 767/2008 [par Vīzu informācijas sistēmu (VIS) un datu apmaiņu starp dalībvalstīm saistībā ar īstermiņa vīzām (VIS regula) (OV L 218, 60. lpp.)] ir stājies spēkā un ir pilnībā piemērojama.

Padomes Ģenerālsekretariāts publicē šo datumu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.”

Apstrīdētais lēmums

- 3 Lēmuma 2013/392, kurš attiecas uz LESD un Lēmumu 2008/633, konkrēti, tā 18. panta 2. punktu, 1. pantā ir paredzēts, ka pēdējais minētais lēmums stājas spēkā 2013. gada 1. septembrī.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 4 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:
 - atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - saglabāt šā lēmuma iedarbību līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu tiesību aktu, un
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 5 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:
 - prasību noraidīt kā nepieņemamu vai vismaz kā nepamatotu;
 - pakārtoti, apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā saglabāt tā iedarbību līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu tiesību aktu, un
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasību

- 6 Parlaments savas prasības pamatošanai izvirza divus pamatus, kas attiecīgi ir par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu tādēļ, ka Parlaments nav piedalījies apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūrā, un par to, ka ticis izvēlēts atcelts un prettiesisks juridiskais pamats.

Par noteiktu Parlamenta izvirzīto pamatu vai argumentu pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 7 Padome uzskata, ka daži Parlamenta izvirzītie pamati vai argumenti ir jānoraida kā nepieņemami, jo tie neesot skaidri un precīzi. Tā tas esot to pamatu vai argumentu gadījumā, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, LES 39. panta 1. punkta piemērošanu, atcelta juridiskā pamata izvēli un tiesiskās noteiktības un institucionālā līdzsvara principu pārkāpumu.
- 8 Parlaments apgalvo, ka pieteikums par lietas ierosināšanu ir pietiekami skaidrs un precīzs.

Tiesas vērtējums

- 9 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 120. panta c) punktu un ar to saistīto judikatūru ikvienā prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets, izvirzītie pamati un argumenti, kā arī šo pamatu kopsavilkums. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Tiesa varētu veikt pārbaudi. No tā izriet, ka galvenajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem ir pamatota prasība, loģiski un saprotami ir jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta un ka prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotami, lai izvairītos no tā, ka Tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (šajā ziņā skat. spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome, C-209/13, EU:C:2014:283, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 10 Šajā gadījumā to prasības pieteikuma pamatu vai argumentu izklāsts, par kuriem Padome apgalvo, ka tie nav skaidri un precīzi, atbilst šīm prasībām. Konkrēti, tas ir ļāvis Padomei sagatavot aizstāvību attiecībā uz šiem pamatiem vai argumentiem un ļauj Tiesai pārbaudīt apstrīdēto lēmumu.
- 11 Līdz ar to ir jānoraida iebilde par nepieņemamību, kas attiecas uz apgalvoto prasības pieteikuma skaidrības un precizitātes trūkumu.
- 12 Tādēļ, tā kā tiesību akta juridisko pamatu nosaka šī akta pieņemšanas procedūra (spriedumi Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 80. punkts, un Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 57. punkts), pirmām kārtām ir jāizvērtē otrais pamats.

Par otro pamatu, kurš attiecas uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli

Par otrā pamata pirmo daļu, kas attiecas uz atcelta juridiskā pamata izvēli

– Lietas dalībnieku argumenti

- 13 Parlaments apgalvo, ka atsauce uz LESD apstrīdētajā lēmumā ir pārāk vispārīga, lai varētu būt par tā juridisko pamatu, un ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkts nevar tikt uzskatīts par īstu juridisko pamatu.
- 14 Proti, šajā tiesību normā esot vienīgi netieša atsauce uz LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu, kas esot vienīgais iespējamais juridiskais pamats tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums noteikšanai agrākā “trešā pīlāra” ietvaros.

- 15 Līdz ar to juridiskais pamats, ko izmantojusi Padome, pēc Parlamenta domām, ir LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts. Tomēr, tā kā šis 34. pants ar Lisabonas līgumu ir atcelts, tas vairs nevarot būt par juridisko pamatu jaunu tiesību aktu pieņemšanai. Tas, ka atvasinātajā tiesību normā ir netieša atsauce uz minēto 34. pantu, minēto apstākli neietekmējot, jo esot uzskatāms, ka šī tiesību norma vairs nav piemērojama tādēļ, ka ir stājies spēkā šis līgums.
- 16 Padome precizē, ka tā ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktu, lasot to kopā ar [LESD] 36. protokola par pārejas noteikumiem (turpmāk tekstā – “protokols par pārejas noteikumiem”) 9. pantu. Šajā ziņā tā uzsver, ka apstrīdētais lēmums neattiecoties ne uz LES vispārīgi, ne uz LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu konkrēti.
- Tiesas vērtējums
- 17 Lai izvērtētu, vai otrā pamata pirmā daļa ir pamatota, ir jānosaka juridiskais pamats, pamatojoties uz kuru tika pieņemts apstrīdētais lēmums.
- 18 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka šajā lēmumā nav atsauces uz LES 34. pantu un ka tā preambulas apsvērumos ir skaidra atsauce uz LESD, kā arī uz Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktu.
- 19 Līdz ar to, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma tekstu, kurā principā ir jāmin juridiskais pamats, uz kuru tas ticis balstīts, lai izpildītu pamatojuma norādīšanas pienākumu (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Padome, C-370/07, EU:C:2009:590, 39. un 55. punkts), nevar tikt uzskatīts, ka šis lēmums ir balstīts uz LES 34. pantu.
- 20 Turklāt ir jānorāda, ka nevienā no apstrīdētā lēmuma daļām nav norādīts, ka Padome ir plānojusi izmantot šo 34. pantu par šā lēmuma juridisko pamatu.
- 21 Konkrēti, tam, ka LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts būtu vienīgais iespējamais juridiskais pamats tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums noteikšanai, ja tiek pieņemts, ka tas ir ticis pierādīts, šajā ziņā nav nozīmes, jo skaidri izteiktā Padomes izvēle apstrīdētajā lēmumā minēt nevis šo tiesību normu, bet gan LESD un Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktu skaidri liecina par to, ka apstrīdētais lēmums ir balstīts uz šo pēdējo minēto tiesību normu pašu par sevi.
- 22 Līdz ar to LES 34. panta atcelšanas ar Lisabonas līgumu dēļ apstrīdētajam lēmumam netiek atņemts juridiskais pamats.
- 23 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otrā pamata otro daļu, kas attiecas uz prettiesiska juridiskā pamata izvēli

– Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Parlaments uzskata, ka, ja būtu jāuzskata, ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkts ir apstrīdētā lēmuma juridiskais pamats, tas būtu prettiesisks atvasināts juridiskais pamats, uz ko šo lēmumu nevarētu likumīgi balstīt.
- 25 Proti, no Tiesas judikatūras izrietot, ka tāda atvasināta juridiskā pamata izveide, ar ko tiek vienkāršota tiesību akta pieņemšanas kārtība, nav saderīga ar Līgumiem. Tā tas esot Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta gadījumā, jo tajā neesot paredzēta apspriešanās ar Parlamentu, lai arī tas esot paredzēts LES 39. pantā, lai pieņemtu tādu tiesību aktu kā apstrīdētais lēmums.

- 26 Turklāt, Lisabonas līgumam stājoties spēkā, esot kļuvis nepiemērojams Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkts, un tajā esot paredzēta prettiesiska atkāpe no procedūras, kas ieviesta ar šo Līgumu jaunu tiesību aktu pieņemšanai. Šāda atkāpe neesot atļauta protokola par pārejas noteikumiem 9. pantā, kas nozīmējot vienīgi to, ka agrākā “trešā pīlāra” tiesību akti netiek automātiski atcelti, stājoties spēkā minētajam līgumam.
- 27 Padome galvenokārt apstrīd Parlamenta izvirzītās iebildes par Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta prettiesiskumu pieņemamību. Šajā ziņā tā norāda, ka saskaņā ar protokola par pārejas noteikumiem 10. panta 1. punktu Tiesas pilnvaras, kas saistītas ar šo lēmumu, līdz 2014. gada 1. decembrim paliek tās pašas, kas pastāvējušas pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Tomēr tolaik piemērojamajā LES 35. panta 6. punktā Parlamentam nebija paredzēta iespēja celt prasību par tāda tiesību akta, kas pieņemts agrākā “trešā pīlāra” ietvaros, kā minētais lēmums atcelšanu. No Tiesas kompetences neesamības šajā jomā izrietot, ka Parlamenta izvirzītā iebilde par prettiesiskumu ir jāatzīst par nepieņemamu.
- 28 Padome pakārtoti apgalvo, ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkts tā pieņemšanas laikā bija atbilstošs LES. Proti, šajā tiesību normā esot bijis paredzēts tikai, ka ir piemērojama LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētā procedūra, un tāpat ar to neesot ieviesta *sui generis* procedūra, ar ko būtu izslēgta apspriešanās ar Parlamentu.
- 29 Attiecībā uz sekām tam, ka stājās spēkā Lisabonas līgums, Padome apgalvo, ka ar Parlamenta piedāvāto protokola par pārejas noteikumiem 9. panta interpretāciju tiek paralizēta jebkāda iespēja veikt izpildes pasākumus, kas paredzēti agrākā “trešā pīlāra” tiesību aktos, kas ir tieši tā situācija, kuru Līgumu autori ir vēlējušies novērst.
- Tiesas vērtējums
- 30 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (spriedums Komisija/Parlaments un Padome, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 31 Šajā ziņā ir jānorāda, ka lietas dalībnieki ir vienisprātis par attiecībām starp Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktu un apstrīdētā lēmuma mērķi un saturu. Turpretī Parlaments apstrīd šīs tiesību normas tiesiskumu, apgalvojot, ka ar to tiek vienkāršota tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums noteikšanas kārtība – salīdzinājumā ar Līgumos šim nolūkam paredzēto procedūru.
- 32 No Tiesas judikatūras izriet, ka ciktāl noteikumi par to, kā Savienības iestādes pieņem lēmumus, ir paredzēti Līgumos un nav ne dalībvalstu, ne arī pašu iestāžu rīcībā, tikai Līgumos un tikai īpašos gadījumos iestādei var tikt piešķirtas tiesības grozīt Līgumā noteikto lēmumu pieņemšanas procedūru. Līdz ar to iespējas iestādei noteikt atvasinātu juridisko pamatu, vai nu lai detalizētāk noteiktu, vai vienkāršotu akta pieņemšanas noteikumus, atzīšana nozīmētu tādu likumdošanas pilnvaru piešķiršanu šai iestādei, kas pārsniedz Līgumos paredzētās (skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-133/06, EU:C:2008:257, 54.–56. punkts).
- 33 Šis risinājums, kas rasts spriedumā Parlaments/Padome (C-133/06, EU:C:2008:257) attiecībā uz atvasinātu juridisko pamatu, kurš ļauj pieņemt tiesību aktus, tāpat ir jāpiemēro juridiskajiem pamatiem, kas paredzēti atvasināto tiesību aktā, kurā ļauts noteikt šā akta izpildes pasākumus, detalizētāk nosakot vai vienkāršojot šādu Līgumos paredzēto pasākumu noteikšanas kārtību.
- 34 Proti, lai arī Līgumos patiešām ir paredzēts, ka Parlaments un Padome nosaka dažus noteikumus par Komisijas pilnvaru izpildi, īpašie noteikumi par Līgumos paredzēto izpildes pasākumu noteikšanu tomēr ir saistoši iestādēm tāpat kā noteikumi par tiesību aktu pieņemšanu un līdz ar to atvasināto tiesību akti nedrīkst būt tiem pretrunā.

- 35 Šajā saistībā, ņemot vērā, ka Savienības tiesību akta tiesiskums ir jāizvērtē atbilstoši faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kas pastāv akta pieņemšanas dienā (pēc analogijas skat. spriedumus *Gualtieri* /Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 26. punkts; *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 31. punkts, kā arī *Schaible*, C-101/12, EU:C:2013:661, 50. punkts), Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā tiesību normas, kas šā lēmuma pieņemšanas dienā reglamentēja tādu pasākumu kā apstrīdētais lēmums noteikšanu, proti, LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu un 39. panta 1. punktu.
- 36 No šīm tiesību normām izriet, ka Padome, atkarībā no konkrētā gadījuma lemjot vienbalsīgi vai ar kvalificētu vairākumu, pēc apspriešanās ar Parlamentu pieņem lēmumus, kas visādā ziņā atbilst LES VI sadaļas mērķiem, kuri nav LES 34. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā minētie mērķi, un paredz pasākumus, kas vajadzīgi šo lēmumu izpildei.
- 37 Šajā ziņā, protams, ir jākonstatē, ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta tekstā Padomei nav paredzēts pienākums apspriesties ar Parlamentu pirms šajā tiesību normā paredzētā pasākuma noteikšanas.
- 38 Tomēr atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Savienības sekundāro tiesību akta teksts, ciktāl tas ir iespējams, ir jāinterpretē tā, lai tas būtu saderīgs ar Līgumu tiesību normām (spriedums *Efir*, C-19/12, EU:C:2013:148, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 39 Līdz ar to, ņemot vērā, pirmkārt, ka pienākums sekundāro tiesību aktu interpretēt atbilstoši primārajām tiesībām izriet no vispārējā interpretācijas principa, saskaņā ar kuru tiesību norma, ciktāl iespējams, ir jāinterpretē tā, lai netiktu apstrīdēts tās tiesiskums (šajā ziņā skat. spriedumu *Sturgeon* u.c., C-402/07 un C-432/07, EU:C:2009:716, 47. un 48. punkts, kā arī pārskatīšanas spriedumu Komisija/*Strack*, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 40. punkts), un, otrkārt, ka šā sprieduma 35. punktā atgādināto iemeslu dēļ Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta tiesiskums ir jāizvērtē, tostarp ņemot vērā LES 39. panta 1. punktu, šī pirmā tiesību norma ir jāinterpretē atbilstoši pēdējai minētajai tiesību normai.
- 40 Tātad Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkts ir jāinterpretē atbilstoši LES 39. panta 1. punktam tādējādi, ka tajā Padomei ir ļauts pieņemt tiesību aktus, lai noteiktu datumu, ar kuru stājas spēkā šis lēmums, tikai pēc apspriešanās ar Parlamentu. Līdz ar to ir jānoraida Parlamenta arguments, saskaņā ar kuru tas, ka šajā pirmajā minētajā tiesību normā nav paredzēts pienākums apspriesties, nozīmē, ka tajā ir ieviesta tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums noteikšanas kārtība, kas ir vienkāršota salīdzinājumā ar šim mērķim LES paredzēto procedūru.
- 41 Attiecībā uz Parlamenta argumentiem par Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta nesaderību ar procesuālajiem noteikumiem, kas ir piemērojami pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā, katrā ziņā ir jānorāda, ka protokolā par pārejas noteikumiem ir iekļauti noteikumi, kas konkrēti attiecas uz tiesību sistēmu, kura pēc šā līguma stāšanās spēkā piemērojama tiesību aktiem, kuri pieņemti pirms šā datuma, pamatojoties uz LES.
- 42 Tādējādi šā protokola 9. pantā ir paredzēts, ka tādu aktu tiesiskās sekas paliek nemainīgas tik ilgi, kamēr minētie akti netiks atcelti, atzīti par spēkā neesošiem vai grozīti, piemērojot Līgumus.
- 43 Šis pants ir jāinterpretē minētā protokola preambulas pirmā apsvēruma gaismā, kurā ir precizēts, ka, lai organizētu pāreju no Līgumu noteikumiem par iestādēm, kas piemērojami līdz brīdim, kad stāsies spēkā Lisabonas līgums, uz noteikumiem, kas paredzēti minētajā Līgumā, ir jāparedz pārejas noteikumi.

- 44 Līdz ar to, ņemot vērā, ka Lisabonas līgumā ticis būtiski grozīts policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās institucionālais ietvars, protokola par pārejas noteikumiem 9. pants ir jāsaprot tādējādi, ka tā mērķis tostarp ir nodrošināt, lai tiesību akti, kas pieņemti šīs sadarbības ietvaros, varētu joprojām efektīvi tikt piemēroti, neraugoties uz minētās sadarbības institucionālā ietvara izmaiņām.
- 45 Tomēr, ja tiktu pieņemts Parlamenta arguments, saskaņā ar kuru, tā kā ar Lisabonas līgumu tikušas atceltas īpašās procedūras, atbilstoši kurām tiek noteikti pasākumi, kas saistīti ar policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, nav iespējams noteikt šādus pasākumus tādos apstākļos, kas paredzēti šīs sadarbības ietvaros pieņemtajos vispārīgajos tiesību aktos, pirms šajos tiesību aktos netiek izdarīti grozījumi, lai tie tiktu pielāgoti Lisabonas līgumam, tieši tiktu apgrūtināta vai pat traucēta minēto tiesību aktu efektīva piemērošana, tādējādi apdraudot Līguma autoru nospraustā mērķa īstenošanu.
- 46 Vispirms, ja tiktu apstiprināta Parlamenta piedāvātā protokola par pārejas noteikumiem 9. panta interpretācija, saskaņā ar kuru šis pants tikai nozīmē, ka, Lisabonas līgumam stājoties spēkā, tiesību akti, kas saistīti ar policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, netiek automātiski atcelti, minētajam pantam zustu jebkāda lietderīgā iedarbība.
- 47 No iepriekš minētā izriet, ka pirms Lisabonas līguma stāšanās spēkā likumīgi, pamatojoties uz LES, pieņemta tiesību akta noteikums, kurā ir paredzēta citu pasākumu noteikšanas kārtība, turpina radīt savas tiesiskās sekas tikmēr, kamēr tas nav ticis atcelts, atzīts par spēkā neesošu vai grozīts, un ļauj noteikt šos pasākumus, piemērojot tajā noteikto procedūru.
- 48 Šādos apstākļos tas, ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktā būtu paredzēta detalizētāk noteikta vai vienkāršota salīdzinājumā ar LESD šim nolūkam paredzēto procedūru tāda pasākuma kā apstrīdētais lēmums noteikšanas kārtība, nenozīmē, ka šī tiesību norma ir tiesisks atvasināts juridiskais pamats, kura piemērošana izņēmuma kārtā būtu jāizslēdz.
- 49 Līdz ar to un tādos apstākļos nav jālemj par otrā pamata otrās daļas pieņemamību, jo tas ir jānoraida kā nepamatots (pēc analogijas skat. spriedumus Francija/Komisija, C-233/02, EU:C:2004:173, 26. punkts, kā arī *Komninou* u.c./Komisija, C-167/06 P, EU:C:2007:633, 32. punkts), un tātad šis pamats ir jānoraida kopumā.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 50 Parlaments apgalvo, ka gadījumā, ja sistēma pirms Lisabonas līguma joprojām ir piemērojama šajā lietā, ar to bija jāapspriežas, piemērojot LES 39. panta 1. punktu.
- 51 Turpretī Padome uzskata, ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktā nav paredzēta nekāda Parlamenta dalība apstrīdētā lēmuma pieņemšanā un ka pēc LES 39. panta atcelšanas ar Lisabonas līgumu vairs nav jāapspriežas ar Parlamentu, lai noteiktu šā lēmuma izpildes pasākumus.
- 52 Protokola par pārejas noteikumiem 10. panta 1. punkts šo analīzi apstiprinot, jo tajā LES 39. pants neesot minēts kā viena no tiesību normām, kuru iedarbība tiek saglabāta pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Tiesību akta pieņemšanas procedūrā iekļaujot pienākumu apspriesties ar Parlamentu, vispirms jau LESD 291. pantā paredzētajai procedūrai tiktu pievienots elements, kas tajā nav paredzēts, un tādējādi tiktu apdraudēts institucionālais līdzsvars, kas ieviests ar Lisabonas līgumu.

Tiesas vērtējums

- 53 Ir jāatgādina, ka regulāra apspriešanās ar Parlamentu gadījumos, kas paredzēti piemērojamajās Savienības tiesību normās, ir būtisks procedūras noteikums, kura neievērošanas gadījumā attiecīgais akts nav spēkā (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-65/93, EU:C:1995:91, 21. punkts, un Parlaments/Padome, C-417/93, EU:C:1995:127, 9. punkts).
- 54 Līdz ar to, ciktāl no atbildes uz otro pamatu izriet, ka Padome bija tiesīga tiesiski balstīt apstrīdēto lēmumu uz Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punktu, ir jānosaka, vai ar Parlamentu ir jāapspriežas, pirms, pamatojoties uz šo tiesību normu, tiek pieņemts tiesību akts.
- 55 Šajā ziņā no apsvērumiem šā sprieduma 40.–47. punktā izriet, ka Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkts, kas interpretēts atbilstoši LES 39. panta 1. punktam, turpina radīt tiesiskās sekas tik ilgi, kamēr tas nav ticis atcelts, atzīts par spēkā neesošu vai grozīts, un ļauj noteikt tādu pasākumu kā apstrīdētais lēmums, piemērojot tajā noteikto procedūru. Tādējādi Padomei ir jāapspriežas ar Parlamentu, pirms tā nosaka, ar kādu datumu stājas spēkā šis lēmums.
- 56 Pretēji Padomes apgalvotajam šis pienākums apsprieties ar Parlamentu nav apstrīdams tādēļ, ka LES 39. panta 1. punkts ticis atcelts ar Lisabonas līgumu.
- 57 Proti, ņemot vērā šā sprieduma 39. punktā izklāstītos apsvērumus, LES 39. panta 1. punkta atcelšana pēc Lēmuma 2008/633 18. panta 2. punkta pieņemšanas nenozīmē, ka ir zudis pienākums šo tiesību normu interpretēt atbilstoši LES 39. panta 1. punktam.
- 58 Tāpat tam, ka LESD 291. pantā nav paredzēts pienākums apsprieties ar Parlamentu, nav nozīmes, jo pienākums apsprieties ar Parlamentu ir vienas no Lēmuma 2008/633 tiesiskajām sekām, kas saglabājas pēc Lisabona līguma stāšanās spēkā atbilstoši protokola par pārejas noteikumiem 9. pantam, kā tas interpretēts šā sprieduma 47. punktā.
- 59 Netiek apstrīdēts, ka apstrīdēto lēmumu Padome pieņēma, iepriekš neapspriežoties ar Parlamentu.
- 60 Līdz ar to pirmais pamats par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu ir pamatots, un tādēļ apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par prasību saglabāt apstrīdētā lēmuma iedarbību

- 61 Gan Parlaments, gan Padome lūdz Tiesu apstrīdētā lēmuma atcelšanas gadījumā saglabāt tā iedarbību līdz brīdim, kad tas tiks aizstāts ar jaunu tiesību aktu.
- 62 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām.
- 63 Šajā lietā, ja apstrīdētais lēmums tiktu atzīts par atceltu, neparedzot tā iedarbības saglabāšanu, tiktu liegta valsts iestāžu un *Europol* piekļuve Vīzu informācijas sistēmai (VIS), lai novērstu, atklātu un izmeklētu teroristu nodarījumus un citus smagus noziedzīgus nodarījumus, un tātad tiktu apdraudēta sabiedriskās kārtības saglabāšana. Tomēr, lai arī Parlaments lūdz atcelt šo lēmumu tādēļ, ka ir ticis pārkāpts būtisks procedūras noteikums, tas neapstrīd nedz tā mērķi, nedz saturu.
- 64 Līdz ar to ir jāsaglabā apstrīdētā lēmuma iedarbība līdz brīdim, kad stāsies spēkā jauns tiesību akts, kas pieņemts, lai to aizstātu.

Par tiesāšanās izdevumiem

⁶⁵ Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments ir prasījis piespriet Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Padomei spriedums nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Padomes 2013. gada 22. jūlija Lēmumu 2013/392/ES, ar ko nosaka dienu, kad stājas spēkā Lēmums 2008/633/TI par izraudzīto dalībvalstu iestāžu un Eiropola piekļuvi Vīzu informācijas sistēmai (VIS) konsultāciju nolūkos, lai novērstu, atklātu un izmeklētu teroristu nodarījumus un citus smagus noziedzīgus nodarījumus;**
- 2) **saglabāt Lēmuma 2013/392 iedarbību līdz brīdim, kad stāsies spēkā jauns tiesību akts, kas pieņemts, lai to aizstātu;**
- 3) **Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]